Шта Дарвин није могао да зна!

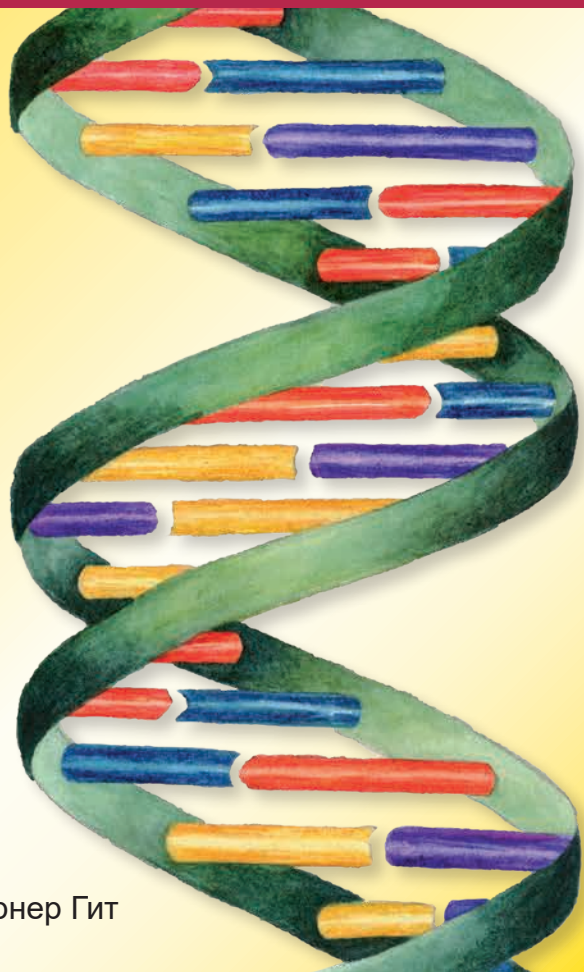

Вернер Гит

Шта Дарвин није могао да зна!

31. децембра 2008, баш пред почетак 2009-е, која је проглашена годином Дарвина, у немачком часопису „Die Zeit“ („Време“) под насловом **„Хвала, Дарвине!“** изашао је двострани чланак, и још целе четири странице посвећене еволуцији. Захвалност припада једном човеку који је рођен пре 200 година и чија је револуционарна књига „Порекло врста“ изашла пре 150 година.

Већ је и философ Имануел Кант (1724-1804) бахато тврдио: **„Дајте ми материју и направићу свет од ње.“** И француски математичар и астроном Лаплас (1749-1827) је 50 година касније тријумфовао пред Наполеоном: **„Мојим теоријама не треба хипотеза Бога.“** Ови и други очеви научног атеизма су тражили објашњење порекла живота у којој се Бог више не налази. Привидно спасавајући одговор је дао Дарвин, који је отворио могућност размишљања о објашњењу настанка живота на „природан начин“. Док је он сам још са оклевањем размишљао о последицама своје изјаве, данашњи свет који је постао још безбожнији, у уводним чланцима бескрајно слави свог покровитеља.

До Дарвиновог путовања на острва Галапагос (1835) веровало се учењу грчког философа Аристотела, по коме су врсте непроменљиве. Из различитих облика кљунова зеба које живе на Галапагоским острвима, Дарвин је тачно закључио: врсте могу да се прилагоде и промене. Међутим, његов даљи закључак да сав живот иде уназад до једног заједничког родослова, нема научно оправдање. И сам Дарвин је видео да се велика слабост његове теорије налази у томе што се у природи скоро не налазе прелазне фосилне форме. Ипак: човек је после Дарвинове теорије изгубио свој посебан положај који му је Творац наменио и од тада је само један од производа животињског царства.

Покретне силе еволуције

Као покретне силе еволуције данас се сматрају мутација, селекција, изолација, дуга времена, случајност, нужност и смрт. Сви ови фактори постоје; али ни један од њих није давалац нових креативних информација.

- **Мутација:** може да мења само већ постојеће генетске информације. Без већ постојећих ДНК-информација еволуција не може ни да крене. Мутација је по дефиницији механизам случајности без икаквог задатог циља, тако да по томе принципијелно не износи нове концепте (нпр. измишљање органа).
- **Селекција:** даје предност бићима која су способнија за опстанак и брине се да се њихове наследне особине са већом вероватноћом преносе даље. Али, кроз селекцију се само издваја или уништава већ постојеће; не може ништа да се поправи нити да настане ново.
- И остали од горе наведених фактора еволуције отпадају као креативни даваоци.

Погледајмо неколико примера из природе и испитајмо уз то да ли су ови без циља делујући фактори еволуције могли да проузрокују следеће концепције.

Полно размножавање

По теорији еволуције је „проналазак“ полног размножавања одлучујући услов за виши развој живих бића. Кроз увек нове комбинације гена настају многе варијанте од којих у процесу селекције преживе оне које се најбоље прилагоде својој окилини. Тај процес из два разлога не долази у обзир за жељени еволутивни напредак у племенском развоју:

1. Сексуално размножавање уопште не може да започне кроз еволутивни процес. Оно би било само могуће, ако би оба пола истовремено поседовали готове и потпуно функционалне органе. Међутим, у еволуцији по њеној дефиницији не постоје управљајуће, планирајуће и ка циљу оријентисане стратегије. Како да се преко хиљаде генерација, развију органи који су баш за размножавање потребни, ако се жива бића без тих органа уопште не могу размножавати? Али, ако се по-

степени развој може искључити, како би могли тако различити и уз то комплексни органи, који морају до задњег детаља да буду један на другу узклађени, изненадно да се појаве? Осим тога морају стајати на располагање на истим местима.

2. Чак кад би претпоставили, да је могућност полног размножавања „пала са неба“, тада при мешању генетског материјала не би настала никаква принципијелно нова информација. Одгајивачи биљака и животиња су кроз безброј својих покушаја показали да хибридно одгојене краве остају краве и да од пшенице никад није постао сунцокрет. Такозвана микро-еволуција (промене у оквиру једне врсте) је доказана; за макро-еволуцију (промене изван границе једне врсте) нема никаквих доказа.

Генијална техника црвених крвних зрнаца

У сваком кубном милиметру (1 мм³ = 1 µл = 1 микролитар) крви имамо око 5 милиона црвених крвних зрнаца; у једној капи крви то су значи 150 милиона. То су високо специјализоване подморнице које не носе смртоносне торпеде, већ извршавају нешто што је неопходно за живот:

- 175 000 пута током њиховог животног века од 120 дана оне се пуне кисеоником, и истовремено у плућима истоварају кроз оксидацију настао одпадак угљен-диоксид ($ЦО_2$).
- Ти мали транспортни бродови су толико суђушни, да могу да се прогурају чак и кроз најуже капиларне судове како би стигле у сваки део тела.
- У једној секунди се стварају два милиона нових црвених крвних зрнаца, који садрже црвену боју крви хемоглобин, један изванредно комплексан хемијски спој.

Хемоглобин је већ током ембрионалног развоја потребан за транспорт кисеоника. До трећег месеца трудноће је потреба за кисеоником доста другачија него у феталном стадијуму (од трећег месеца), и зато су потребне различите врсте хемоглобина са другим хемијским саставом. Кратко пре порођаја све фабрике раде пуном брзином да би извели промену на хемогло-

бин одраслог. Ове три врсте хемоглобина не могу бити пронађене на еволутивном путу кроз испробавање, јер већина других варијанти не би могле транспортовати довољно кисеоника, а то би било смртоносно. Чак ако би у прва два стадијума био произведен прави молекул, значило би сугурну смрт ако се трећи не би ускладио. За производњу хемоглобина је потребна три пута основно другачија биомашинерија која још уз то у правом тренутку треба да промени начин производње.

Одакле долази тако компликована машинерија? Свака замисао еволуције овде се у темељу руши јер у својим полуготовим међустадијумима, који би, по еволуцији, довели до ове комплексне машинерије, жива бића не би ни преживела.

Овај коцепт несмањивог комплекситета важи и за имуни систем човечијег организма или за флагелум којим се бактерије покрећу. И овде жива бића „на путу“ до свог садашњег стадијума не би преживела. Ближе је претпоставити, да је све од почетка било готово, а то је само могуће ако је мудар творац све тако конципирао и створио да потпуно функционише.

Лет зујавца златара

Зујавац златар је прелепа птица. Свако од ових створења се излеже у Аљаски. Зими је тамо јако хладно, зато се птице селе на Хавајска острва. Циљ је са 4500 км јако далеко а лет мора бити непрекидан, јер за одмарање успут нема острва а и птица не зна да плива. За лет зујавцу златару потребан је резервоар напуњен погонским материјалом у форми од 70 грама поједене масноће. У ту количину је укалкулисана и резерва од 6,8 грама за случај супротног ветра. Зато што птица мора три и по дана непрекидно и дању и ноћи да лети и да придржава на лучни минут тачан курс, потребан јој је егзактно функционирајући аутопилот. Ако не погоди острво, то би значило сигурну смрт јер надалеко не постоји могућност слетања. Када не би имала тако прецизно калкулисану количину масноће, не би преживела.

И овде су мутација и селекција неспособни конструктери. Прихватљивије је претпоставити да је зујавац златар већ од почетка такав створен – снабдевен свиме што му треба.

Да ли је еволуција употребљив модел размишљања

Као што претходни кратак поглед у природу илуструје, и уосталом налазимо концепте који су у високом степену оријентисани ка циљу:

- Кит **главата уљарка**, сисар, је тако грађен да при изроњавању из 3000 метара дубине не угине од гњурачке болести, које се људи тако плаше.
- Огромна количина микроскопски малих **бактерија** у нашим цревима имају уграђене електромоторе, који могу да се покрећу напред или назад.
- Живот у већини случајева зависи од потпуне функционалности **органа** (нпр. срце, јетра, бубрег).

Органи који су полуготови или који су тек у развоју су безвредни. Ко овде размишља у смислу Дарвинизма, мора знати, да еволуција не познаје циљ перспективе у правцу органа који тек касније треба да функционише. Немачки еволутивни биолог Г. Оше је тачно запазио: **„жива бића не могу током одређених фаза еволуције попут предузетника да привремено затворе предузеће због реконструкције.“**

Интелигенција и мудрост која долази до изражаја у делима творевине је једноставно величанствена. Закључак од дела творевине до креативног иницијатора је више него прихватљив. То значи да се наша запажања слажу са оним што Библија већ у свом првом ставку изражава: ***„у почетку створи Бог!“***

Под утицајем Дарвинизма етаблирала се библијско-критичка теологија, која је причу о постанку као поруку од Бога декласификовала. Међутим добро чинимо, ако ходамо ***„верујући све што је написано у закону и у пророцима“*** (Дела апостола 24,14), јер ***„Бог није човек да лаже“*** (4. Мојсијева 23,19).

Одакле долази информација?

Најјача аргументација науке је увек тада дата када се **природни закони** могу употребити у смислу искључивања једног процеса или догађаја. Природни закони не познају изузетке. Из тог разлога је например Перпетум мобиле, значи машина која без снабдевања енергије непрестано ради, немогућа машина.

Данас знамо оно што Дарвин није могао знати, да се у ћелијама свих живих бића налази скоро незамислива

количина информације и још уз то у највећој густини која нам је позната. Формирање свих органа је управљано информацијом, сви догађаји у живим бићима функционишу управљани кроз информацију и производња супстанци тела (нпр. 50 000 протеина у човечјем телу) се догађа управљано кроз информацију. Цео систем размишљања еволуције могао би само функционисати када би у материји постојала могућност да кроз случајне процесе настане информација. Она је безусловно потребна, јер се сви планови градње појединки и сви комплексни процеси у ћелијама одигравају базирани на информацији.

Информација је нематеријална величина; према томе она није особина материје. О нематеријалним величинама природни закони, нарочито они о информацији, исказују да материја никад не може да произведе нематеријалну величину. И даље важи: информација може само да настане кроз Творца који поседује интелигенцију и вољу. Тиме је већ јасно: ко еволуцију сматра могућом, верује у „Перпетум мобиле информације“, дакле у нешто, што опште важећи природни закони забрањују. Тиме је погођена Ахилова пета еволуције и постављен је КРАЈ науке. У својој књизи „Am Anfang war die Information“ („У почетку је била информација“ - издавачка кућа Хенслер) сам опширно излагао тај пут.

Одакле долази живот?

Поред свих тих гласних еволуцијских тутњава наших дана људи се питају „одакле ли живот стварно долази?“ Еволуција нема ни најмање објашњење на питање како може из мртвог да настане живо.

Стенли Милер (1930-2007), чији је „експеримент прасупе“ (1953) споменут у свакој књизи биологије, 40 година касније је признао, да ниједна од данашњих хипотеза о настанку живота није убедљива. Све скупа их је назвао **„бесмислицама“** или **„хемијским измишљотинама мозга“**. Микробиолог Луј Пастер (1822-1895) је препознао нешто врло темељно: **„живот може да дође само из живота.“**

Само један је могао рећи: ***„Ја сам живот“*** (Јован 14,6), а то је био Исус. О њему се у Колошанима 1,16 каже: ***„јер кроз њега би створено све што је на небу и на земљи, што се види и што се не види“*** и даље

у Јовану 1,3: ***„све је кроз њега*** (= Исуса) ***постало, и без њега ништа није постало што је постало.“*** Свака теорија о настанку света или живота у којој се не спомиње Исус као извор и праузрок живота, је стога мртва творевина која ће се неизбежно разбити на стени која је Исус.

Еволуција је дакле једна од највећих заблуда светске историје и одвукла је милиона људи у пропаст неверовања. Шта многи савременици нажалост не промишљају: провалији неверовања следи са оне стране линије смрти провалија вечне изгубљености (пакао). Право сиромаштво размишљања нашег света је, да прави Творац свих ствари не добија признање уводним чланцима са „хвала Исусе!“

Многи не знају ништа о томе да нам је Исус Христ направио изванредну понуду. Он је рекао: ***„ја сам врата“*** (Јован 10,9) а тиме је мислио улаз у небо. Ко се њему обрати, има вечни живот.

Директор и професор у.п.
Др. инж. Вернер Гит

Насловна страна: шематски приказ ДНК молекула. Дубоко у унутрашњости ћелије, у њеном микроскопски малом језгру, се чува најдрагоценији материјал тела – геном, генетска информација.

Назив оригинала: Was Darwin noch nicht wissen konnte!
Хомпејџ аутора: www.wernergitt.de
Превод на српски језик: Сантина Костић
Насловна слика: Елисе Кристијан

Missionswerk Bruderhand
Am Hofe 2; 29342 Wienhausen, Germany
Tel.: 0049 5149/ 98 91-0, Homepage: bruderhand.de
E-Mail: bruderhand@bruderhand.de

Nr. 124-21
Serbisch (kyrillisch) / Serbian
2nd edition 2022